

1) Ἡ πρᾶξις διὰ τῆς ὁποίας προετοιμάζεται κάτι, προετοιμασία, παρασκευὴ πολλὰχ.: Τὸ γίνωμα τοῦ χωραφιοῦ (ἢ ἄροσις) πολλὰχ. 2) Ἡ ὥριμασις τῶν καρπῶν πολλὰχ.: Ἐν εἶναι γιὰ τρύγο τὰ σταφύλια, θέλουνε ἀκόμη γένωμα Εὐβ. (Κουρ.) Ἐπίτυχε ἡ βροχὴ τὰ σταφύλια ἀπάνω 'ς τὸ γίνωμα καὶ τὰ χάλασε οὐλα Πελοπν. (Κορών.) Τί γένωμα ἔκαμαν τὰ σῦκα! Ἡπ. 3) Ἡ ζύμωσις τοῦ πρὸς ἀρτοποιήσιν φυράματος ἀλεύρου ἢ τοῦ πρὸς οἰνοποίησιν γλεύκους κ.τ.τ. πολλὰχ.: Τὸ ψωμί 'ἐν εἶναι γιὰ τὸφ-φοῦρνο, θέλει 'κόμα γένωμα Εὐβ. (Κουρ.) Γίνωμα τοῦ κρασιοῦ Κ. Στασινοπ., Κρασί, 251. Συνών. ἀνέβασμα 4, βράση 5, βράσιμο, φούσκωμα. 4) Ἡ αὐτόματος τριβὴ βῶλων χώματος, οἱ ὅποιοι ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἀρόσεως τοῦ ἀγροῦ, διὰ τὴν γίνῃ τὸ χῶμα τούτου μαλακώτερον κατὰ τὴν σποράν Δ. Λουκοπ., ἐνθ' ἀν.: Γένωμα τοῦ χωραφιοῦ. 5) Ἡ πλύσις καὶ τὸ κοπάνισμα εἰς τὴν «νεροτριβήν», ὑφασμένων εἰς τὸν ἀργαλειόν, χονδρῶν μαλλίνων καὶ τριχίνων κλινοσκεπασμάτων διὰ τὴν καταστοῦν μαλακώτερα καὶ ἀπαλώτερα, νὰ ἀποκτήσουν πυκνότητα καὶ τρίχωμα λεπτόν. Ἡπ. β) Τὸ τοιαύτης κατεργασίας τυγχάνον κλινοσκεπασμα κ.τ.τ. Ἡπ. (Πλατανούσ. κ.ά.): Σήμερα ἔχω πολλὰ γενώματα Ἡπ. Ἐχ' ἡ πούλλα β' λάρια γιὰ γένωμα 'ς τὰ μανδάνια (β' λάρια = παννιὰ ὀλόκληρα ὑφασμένα εἰς τὸν ἀργαλειόν, μαντάνια = νεροτριβὰ) Πλατανούσ. Συνών. γινωμός.

γινωμός ὁ, ἐνιαχ. γινουμός βόρ. ἰδιώμ. ἀγινωμός Κύθηρ. Ἐκ τοῦ ρ. γίνομαι.

1) **Γίνωμα** 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνιαχ.: Δὲν ἔχει γινωμὸ τὸ φαῖ (ἀργεῖ πολὺ νὰ παρασκευασθῇ, νὰ ψηθῇ, νὰ βράσῃ) Μύκ. 2) Ἐπὶ καρπῶν, ὥριμασις ἐνιαχ.: Δὲν ἔχουνε γινωμὸ τὰ σταφύλια ἐνιαχ.

γινώνω Θράκ. (Σχολάρ.) Κρήτ. (Ἁγίος Βασίλ. Μαλάκ. Ρέθυμν. κ.ά.) — Γ. Χατζιδ. εἰς Ἀθηνᾶν 14 (1902), 523 καὶ ΜΝΕ, 2, 581 γινώνου Ἡπ. (Πλατανούσ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ.) γενώνω Ἡπ. Κρήτ. (Ἀνατολ. κ.ά.) Στερελλ. (Δεσφ.) Μέσ. γινώνομαι Κρήτ. (Μαλάκ. Ρέθυμν. κ.ά.) γενώνομαι Ἡπ. Κρήτ. (Ἀνατολ.)

Ἐκ τοῦ παρασυσχετισμοῦ τῆς μετοχ. τοῦ γίνομαι, γινωμένος, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γενωμένος, νομισθέντος ὅτι αὕτη προῆλθεν ἐκ ρ. γινώνομαι, ὡς καμωμένος ἐκ τοῦ καμώνομαι κ.τ.τ. Πβ. Γ. Χατζιδ., ἐνθ' ἀν. Πιθαν. καὶ ἐκ τοῦ γίνωμα ὑποχωρητ.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ., ἐπὶ καρπῶν, ὥριμάζω Κρήτ. (Ἀνατολ. Μαλάκ. Ρέθυμν. κ.ά.): Τὸ δεδρὸ αὐτὸ γενώνει πρῶιμα τὸ γαρπὸ δου Κρήτ. Ἐν ἐγενωθήκανε ἀκόμη τὰ σταφύλια, γιὰτὶ ὀφέτος ἦτανε κακοχρονιὰ Ἀνατολ. Τὰ σταφύλια γινώνουν - ἐγινώσανε - γινώνομαι - ἐγενωθήκανε Ρέθυμν. Ἀκόμη δὲν ἐγινωθήκανε τ' ἀπίδια Μαλάκ. Ἐγενωθήκαν τὰ σῦκα Κρήτ. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ., ἐπὶ ὀλομαλλίνου ὑφάσματος τῆς οἰκιακῆς βιοτεχνίας, ἀποκτῶ πυκνότητα καὶ τρίχωμα λεπτὸν μετὰ εἰδικὴν κατεργασίαν διὰ κοπάνισματος ἐντὸς τοῦ ὕδατος Ἡπ. Θράκ. (Σχολάρ.) Στερελλ. (Ἀράχ. Δεσφ.): Τὸ σκουτὶ γινώνεται 'ς τὸ μαντάνι Ἡπ. Θὰ στείλου τ' ἡ τσέργα 'ς τ' ἡρουτριβιὰ νὰ γινῶσ' (τσέργα = εἶδος κλινοσκεπασματος, βελέντζα) Ἀράχ. Καὶ μετβ., ὑποβάλλω εἰς εἰδικὴν κατεργασίαν εἰς τὴν νεροτριβὴν μάλλινον ὑφασμα ἀραιῶς ὑφασμένον, διὰ τὴν ἀποκτήσῃ τὴν δέουσαν πυκνότητα Ἡπ. Στερελλ. (Ἀράχ. Δεσφ.): Ἡ νεροτριβιὰ τὸ γενῶν κα-

λύτερα τὸ σκουτὶ ἀπ' τὸ μαντάνι (μαντάνι = εἶδος μηχανῆς κινουμένης διὰ τεχνητοῦ καταρράκτου) Δεσφ.

γινώσκω Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) γινώσθω Κύπρ. (Κώμα Γαλ.) γ' νώσκω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.)

Τὸ ἀρχ. γινώσκω παρὰ τὸ γιγνώσκω.

1) Γνωρίζω Κύπρ. (Κώμα Γαλ. κ.ά.): Ἄσμ.

Δοξάζω σε, καλὲ Θεέ, πού 'σαι 'ς τὰ ψηλωμένα τξαι πού γινώσθεις τὰ κρυφὰ τξαι τὰ φανερωμένα

2) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.): Ἡρτεν καὶ 'κ' ἐγνωτοσὰ (ἦλθε καὶ δὲν τὸ κατάλαβα) Οἶν. Οὐς τὰ Καλαντόφωτα ὁ γάιδαρον πα γ' νώσκ' ἀτο ντὸ μεγαλὼν' ἡ μέρα (ὡς τὰ Κ. καὶ ὁ γάιδαρος ἐννοεῖ πὺς μεγαλώνει ἡ ἡμέρα. Καλαντόφωτα = αἱ ἐξ πρώται ἡμέραι τοῦ Ἰανουαρίου) Κοτύωρ.

γινωτής ὁ, ἐνιαχ. γενωτής Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γινώνω.

Ὁ ὑποβάλλων εἰς εἰδικὴν κατεργασίαν δι' ὕδατος τὰ ἄρτι ὑφανθέντα μάλλινα ὑφάσματα πρὸς ἀπόκτησιν πυκνότητος καὶ λεπτοῦ τριχώματος.

γινωτικὸ τό, ἐνιαχ. γενωτικόν Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινωτής, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γενωτής.

Ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνει κατὰ τεμάχιον ὑφάσματος ὁ γινωτής, τὸ ὅπ. βλ.

γινωτὸς ἐπίθ. (I) ἐνιαχ. 'νατὲ Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γίνομαι.

1) Ὁ τεχθεὶς: Ἦ ἐρέκα 'νατὲ τὸ καμπζὶ ἄμα 'ζάκα (τὸ βρῆκα γεννημένο τὸ παιδί, ὅταν πῆγα) Πραστ. 2) Ὁ ἐπισυμβάς, ὁ γεγωνός: Ἐφύγκαῖ 'νατὲ ὁ γάμο (ἔφυγαν, ὅταν πλέον εἶχε γίνῃ ὁ γάμος) ἐνθ' ἀν. 3) Ὁ ἡτοιμασμένος: Τὸ 'νατὲ ἄντε ν' ἐκὶ ξεξίχα τὸ φοῦρνε (τὸ γινωμένο ψωμί τὸ ἔρριχνε 'ς τὸ φοῦρνο) Μέλαν. 4) Ὁ ριμὸς: Ἐκὶ ζαλέχου τοῦ 'νατοὶ βότσου (ἐδιάλεγε τὰ γινωμένα ἀχλάδια) Πραστ. Οἱ ἀχράε οὐ 'νι 'νατοὶ (τὰ ἀχλάδια δὲν εἶναι ὥριμα) Μέλαν.

γινωτὸς ἐπίθ. (II) ἐνιαχ. γινουτὸς Στερελλ. (Ἰτέα Καλοσκοπ. Χρισ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γινώνω.

Ἐπὶ μαλλίνων ὑφασμάτων τῆς οἰκιακῆς βιοτεχνίας, ὁ ὑποστὰς κατεργασίαν δι' ὕδατος, ὥστε νὰ ἀποκτήσῃ μεγαλύτεραν πυκνότητα καὶ λεπτὸν τρίχωμα ἐνθ' ἀν.: Γινουτὴ βιλέντζα. Γινουτὸ καρπίδ' (=τάπη) Καλοσκοπ. Τσ' γινουτὲς τσ' παραίναμι 'ς τὴν δρισιτίλια (=νεροτριβὴ) Ἰτέα.

γιὸ ἐπιφών. Ἡπ. (Κόνιτσ.) Σίκιν.

Λέξις πεποιημένη.

1) Προτρεπτικὸν εἰς ὑποζύγιον, διὰ τὴν στραφῇ εἰς τὸ ἄλωνι, κατὰ τὸν ἄλωνισμόν Σίκιν.: Ὡ! γιὸ! νά! 2) Ὡς μετρικὸν συμπλήρωμα, εἰς στίχον Ἡπ. (Κόνιτσ.): Ἄσμ. Φέρουν τὸ βλάχο, βλάχο μ', ζουντανό, γιὸ γιὸ, μωρ' βλάχα μ', μὲ μπράγκες 'ς τὰ ποδάρια (μπράγκες = ἄλυσίδες).

γιογκαράς ὁ, Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιογκάρι.

Μουσικὸς παίζων τὸ γιογκάρι, τὸ ὅπ. βλ.: Πα-

ροιμ. Χορεύουνε οί γιογκαράδες, χορεύουνε κ' οί μασκαράδες (ἐπὶ ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἀσχολοῦνται μὲ πρᾶγματα, διὰ τὰ ὅποια εἶναι ἀκατάλληλοι).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιογκαράς καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν.

γιογκάρι τό, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Δουκ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Καρυὰ Κορινθ. Λάλλ. Λάστ. Μανιάκ. Μαντίν. Μεγαλόπ. Μεσσην. Ὀλυμπ. Σκορτσιν. Φιγάλ.)—Κ. Μαρίν. εἰς Ν. Ἔστ., 15 (1934), 157 γιογάρι Πελοπ. (Κάμπος Λακων. Μάν.) γιουγάρι Θράκ. (Αἶν.) λιογκάρι Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Πελοπ. (Γορτυν.) — Νουμάς, 296,7 λιογκάρι Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y o g n a r*. = ἔγχορδον μουσικὸν ὄργανον.

Ἐγχορδον μουσικὸν ὄργανον, εἶδος τριχόρδου ἢ τετραχόρδου (ἐκ συρματίνων χορδῶν) ταμπουρά ὁμοιάζοντος πρὸς λαούτον, ἀλλὰ μικρότερον αὐτοῦ, μὲ μικρὸν καὶ στρογγύλον ἡχεῖον καὶ μικρὸν βραχίονα ἐνθ' ἄν.: Σὰ δὲν εἶχε ὑψηροσύνη, ἐπαινε το λιογκάρι καὶ παίζοντας ἄφινε νὰ βγαίνει τῆς καρδιάς του ὁ πόνος Νουμάς, ἐνθ' ἄν. Τὰ κάθε εἶδους λαλούμενα: μπουζούκια, γιογκάρια, πίπιζες καὶ φλογέρες Κ. Μαρίν., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Θὰ κόψω κ' ἓνα λιογκάρο, νὰ παίξω τὸ γιογκάρι Πελοπ. (Μανιάκ.)

Γιογκάρι, γιὰ δὲ βαρεῖς καλά, γιὰ δὲ βαρεῖς γιομάτα; Βασίλω μαυρομάτα!

Πελοπ. (Ὀλυμπ.)

Γιογκάρι μου, μπουζούκι μου, γιογκάρι μου καημένο, γιογκάρι μου βαρύσκοπο, γιὰ δὲ βαρεῖς γιομάτα;

Πελοπ. (Ἀρκαδ. Φιγάλ.)

— Γιογκάρι, τί δὲ βαρεῖς σκοπό, τί δὲ βαρεῖς γιομάτα;

— Βάλε μου τέλμα δυνατά, γιὰ νὰ βαρῶ γιομάτα αὐτόθι.

Βγήκα ψηλά 'ς τὰ διάσελλα, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν Τριτσιμπίδα πού 'ν' παιδὶ καὶ παλληκάρι | καὶ βαρεῖ καὶ τὸ γιογκάρι Πελοπ. (Μαντίν.)

Κὶ πῖσον 'ς τὰ καπούλια του τρεῖς Φραγκουποῦλις παίζουν ν-ῆ μιὰ παίζει τὸν ταμπουρά κ' ἄλλη τοῦ λιογκάρι Θεσσ.

γιογκᾶς ὁ, Ἰων. (Βουρλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) γιογᾶς Κρήτ. γιουγᾶς Σάμ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y o n g a* = τὸ ἐκ πελεκήσεως ξύλου ἀπόκομμα, παρασχίς.

Ἀπόκομμα ξύλου ἐκ πελεκήσεως ἐνθ' ἄν. Συνών. *π ε λ ε κ ο ὕ δ ι, σ κ ῖ ζ α*. Δὲ βρουσέξατι 'ς τοῦ γ'βάλ'μα κὶ βγήκανι γιουγᾶδεις ἀπ' τ'ς δουλάτις Σάμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιογκᾶς Πόντ.

γιογλεντής ἐπίθ. ἐνιαχ. γιογλεδής Κεφαλλ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ ἄτακτος εἰς τὴν ζωὴν του, σπάταλος, ἄσωτος ἐνθ' ἄν.: Νά'τος ὁ γιογλεδής μας! 2) Περίγελως, καταγέλαστος: Δὲ δρέπεσαι! Ἐγινες γιογλεδής. 3) Ἀπατεών.

γιοθάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γιοθάρικο Π. Γενναδ., Γεωργ., 73 Σ. Χασιώτ., Νέα γεωπον., 9, 1560 ἀθ-θάρικο Π. Γενναδ., Γεωργ., 73 Σ. Χασιώτ., Νέα γεωπον., 9, 1560.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ η ς.

Ἐπὶ δέρματος βοῦς ἢ αἰγός, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τοῦ παρασίτου *γ ἰ ὅ θ ο ς* 1, τὸ ὅπ. βλ.

γιοθάρι τό, Π. Γενναδ., Γεωργ., 72 Σ. Χασιώτ., Νέα γεωπον., 9, 1560 ἀθ-θάρικον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς*. Ὁ τύπ. ἀθ-θάρικον ἐσφαλμένως ἔχει συνταχθῆ ὡς ἰδιαίτερον λῆμμα ἐτυμολογηθεὶς ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀ ν θ ἄ ρ ι ο ν. Πιθανώτερον φαίνεται ὅτι τὸ *γ ἰ ο θ-θ ἄ ρ ι ν διὰ σίγησιν τοῦ γ ἐγένετο *ἰ ο θ-θ ἄ ρ ι ν - *ὁ θ-θ ἄ ρ ι ν καὶ κατὰ τὴν συνεκφορὰν ἔν α ὁ θ-θ ἄ ρ ι ν ἢ τ ἄ ὁ θ-θ ἄ ρ ι α ἐξέπεσε τὸ ἀρχ. ο.

1) *Γ ἰ ὅ θ ο ς* 1, τὸ ὅπ. βλ., Π. Γενναδ., ἐνθ' ἄν. Σ. Χασιώτ., ἐνθ' ἄν. 2) *Γ ἰ ὅ θ ο ς* 2, τὸ ὅπ. βλ., Κύπρ. 3) *Γ ἰ ὅ θ ο ς* 3, τὸ ὅπ. βλ., Κύπρ.: Τούτ' ἢ πετθιὰ τοῦ τραυλ-λου ἐν κάμει γι' ἀσθίν, γιὰτὶ ἔδει πολλὰ ἀθ-θάρικα (ἀσθίν = ἀσκή).

γινόθι τό, ἐνιαχ. γιόθ' Ἀλόν. Θεσσ. (Μηλ.) Σκόπ. Στερελλ. (Δεσφ. Τοπόλ.) γιότ' Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) Θεσσ. (Μεγαλόβρ.) γκιόθι Πελοπ. (Γέρμ.) Στερελλ. (Λεβάδ.) γκιόθ' Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Ἐλευθερ.) ζόχ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) ζάθ' Στερελλ. (Εὐρυταν. Τριχων.) ζάφ' Στερελλ. (Ἀστακ. Τριχων.) Πληθ. γιότχια Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) γκιόθχια Θεσσ. (Δομοκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς*.

Γ ἰ ὅ θ ο ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ τομάρ' τ'ς γίδας ἔχ' γιόθια ἀπ' 'ν ἀχάμνια (ἀδυναμία) Στερελλ. (Δεσφ.) Ζ'λάον τοῦ τομάρ' τ' Σαῖτάν' νὰ βγοῦν τὰ γκιόθχια Εὐβ. (Ἀκρ.) Αὐτὸ τοῦ βιτούλ' εἶνι οὔλον ζόχια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τοῦ ζάφ' εἶνι σῆ'λήχ' ἄσπρου Στερελλ. (Ἀστακ.) Τοῦ ζῶ' ἔχ' γιόθια Ἀλόν. Σκόπ. || Φρ. Πᾶμ' νὰ προσ'λίστατοῦμ', νὰ βγοῦν τὰ γιόθια (παιγνιδῶς, ἐπὶ ἀνθρώπων στερηθέντων ἐπὶ τι διάστημα τῆς ἡλικίας θαλπωρῆς) Στερελλ. (Δεσφ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* 1.

γιοθιά ἡ, Κρήτ. διοθιά Κρήτ. (Πρασ.) γιοθ-θέα Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Πληθ. γιοθές Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ. Ὁ πληθ. *γ ἰ ο θ ἔ ς* δι' ἀπουράνωσιν.

Ὁπὴ προκαλουμένη εἰς τὸ δέρμα ἀσθενικῶν αἰγῶν καὶ βοῶν ὑπὸ τοῦ παρασίτου *γ ἰ ὅ θ ο ς*, τὸ ὅπ. βλ.

γιοθιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. γκιοθιάρια Εὐβ. (Ψαχν.) Οὐδ. γκιοθιάρ'κο Εὐβ. (Ψαχν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ ρ η ς.

1) Ἐπὶ αἰγῶν, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τοῦ παρασίτου *γ ἰ ὅ θ ο ς* 1, τὸ ὅπ. βλ.: Ἀι'ς τὸ διάολο, γκιοθιάρια γίδα!

2) Ἐπὶ καρπῶν, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τινος παρασίτου μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργῶνται ἐξογκώματα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καρποῦ: Δὲν τὰ ράντ'σα 'φέτο τὰ βερλικοκά μ', κ' εἶναι πολλὰ γκιοθιάρ'κα.

γιοθομούρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γιοτ-τομούρης Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ.: *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ *μ ο ὕ ρ η*.

Αὐτὸς ποῦ ἔχει ἀκμήν, πυώδη σπυράκια εἰς τὸ πρόσωπον.

γινόθος ὁ, πολλαχ. γιόθους βόρ. ἰδιώμ. γιόθ-θος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. κ.ά.) Ἰων. (Καράμπ.) Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) Κῶς Ρόδ. Ψαρ. γιότ-θος Ἀστυπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. γιότ-τος Ρόδ. Σύμ. γιότ-τος Κῶς (Καρδάμ.) Ρόδ. γιότος Πελοπ. (Ἀρν. Ζελίν. Λεῦκτρ.

